

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9837 van 11 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 november 2006 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NDINDILYIMANA, die loco advocaat H. HEYVAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekende partij diende op 26 juni 2006, in functie van haar Belgische schoonzoon, een aanvraag tot vestiging in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 10 juli 2006 tot voorlopig uitstel van de beslissing aangaande de aanvraag tot vestiging voor bijkomend onderzoek.

1.3. Op 23 november 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 20 december 2006 ter kennis werd gebracht aan verzoekende partij, is gemotiveerd als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd door art. 45 § 3 van het K.B. van 12 juni 1998 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 26 juni 2006 (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 dagen.

REDEN VAN DE BESLISSING (2)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn:

De Belgische schoonzoon beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen om een bijkomende persoon ten laste te nemen.

(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verzoekende partij stelt dat het inkomen van het gezin van haar dochter en schoonzoon globaal dient te worden geëvalueerd en dat dit gezin een inkomen heeft van 2.722 euro per maand.

2.1.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 stelt dat de motivering van de beslissingen van de besturen de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat de schoonzoon van verzoekende partij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een bijkomende persoon ten laste te nemen en verzoekende partij derhalve niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn. Verder wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De Raad besluit derhalve dat verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar

bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

2.1.2. In de mate dat verzoekende partij kritiek uit op de door het bestuur gemaakte beoordeling, dient het middel onderzocht te worden in het kader van de naleving van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Artikel 40, § 6, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziet in een vestigingsrecht voor de bloedverwanten in de opgaande lijn van de echtgenoot van een Belg op voorwaarde dat zij ten laste zijn. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dient bijgevolg een dubbele controle door te voeren. Hij dient de afstammingsband te verifiëren en hij dient na te gaan of de vreemdeling die zich op het vestigingsrecht beroept effectief ten laste is van de Belgische descendent. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken oordeelde dat de Belgische schoonzoon van verzoekende partij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een bijkomende persoon ten laste te nemen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken aan verzoekende partij verzocht om een bewijs over te maken van de inkomsten van de Belgische descendent en van alle overige leden van het gezin. Verzoekende partij ondertekende een inlichtingenbulletin waarin wordt aangegeven dat haar dochter en schoonzoon een gezamenlijk maandelijks inkomen hebben van 1.100 euro. Verzoekende partij maakte tevens een bewijs over dat haar schoonzoon een werkloosheidsvergoeding ontvangt van 34,42 euro per dag en dat hem in juni 2006 de som van 860,50 euro werd uitbetaald. Zij maakte daarnaast een attest over waaruit blijkt dat haar dochter, als persoon met een handicap, een maandelijks tegemoetkoming van 239,46 euro ontvangt. Het is niet kennelijk onredelijk om op basis van het feit dat de dochter en schoonzoon van verzoekende partij slechts een beperkt vervangingsinkomen hebben, te stellen dat de Belgische schoonzoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een bijkomend persoon ten laste te nemen en bijgevolg de vestigingsaanvraag te weigeren.

Waar verzoekende partij stelt dat het gezin ook nog andere inkomsten heeft, dient te worden opgemerkt dat de Raad, in het kader van de wettigheidstoetsing, geen rekening kan houden met documenten die niet aan het bestuur werden voorgelegd. De stukken die pas werden overgemaakt nadat de bestreden beslissing werd genomen, en waaruit volgens verzoekende partij een hoger gezinsinkomen blijkt, kunnen daarom niet dienstig worden aangewend.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekende partij betoogt dat door de bestreden beslissing haar gezinsleven volkomen wordt ontwricht, daar zij uit het gezin van haar dochter en schoonzoon wordt weggerukt terwijl haar dochter zeer zwaar ziek en gehandicapt is en totaal in de onmogelijkheid is om zich om het lot van de vijf kinderen te bekommeren.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bescherming van artikel 8 van het EVRM is niet absoluut. Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem een vestigingsrecht, in die staat, toe te staan op basis van het loutere feit dat hij er voor opteert te verblijven bij een persoon die zich rechtsgeldig in die staat mag ophouden. Verzoekende partij is onderworpen aan artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot vestiging. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005). Bij de bespreking van het eerste middel werd er reeds op gewezen dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk handelde door te oordelen dat de Belgische schoonzoon en dochter van verzoekende partij onvoldoende bestaansmiddelen hebben om haar bijkomend ten laste te kunnen nemen. Uit een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé- en gezinsleven afgeleid worden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (R.v.St., nr. 157.953, 26 april 2006; R.v.St., nr.130.936, 30 april 2004). Verzoekende partij toont niet aan dat de Vreemdelingenwet niet correct werd toegepast en laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privaat en familiaal leven zou uitmaken.

Gelet op het feit dat verzoekende partij haar vestigingsaanvraag er precies op gericht was om zich bij het gezin van haar dochter te voegen, kan zij bezwaarlijk stellen dat zij wordt weggerukt uit een gezin. Verzoekende partij, die voorheen in Marokko verbleef, maakte immers geen deel uit van het gezin van haar dochter. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom het bestuur in de motivering een afweging zou moeten gemaakt hebben tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven. De verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot de motivering van uitzettings- of terugwijzingsbeslissingen van vreemdelingen die gemachtigd of toegelaten waren tot een verblijf in het Rijk is derhalve niet dienstig. De Raad wijst er, ten overvloede, op dat artikel 8 van het EVRM op zich geen specifieke formele motiveringsplicht oplegt aan het bestuur (R.v.St., nr. 125.588, 21 november 2003).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoekende partij voert in een derde middel de schending aan van de “*inhoudelijke beginselen van behoorlijk bestuur*”, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekende partij verwijst naar de medische situatie van haar dochter en stelt dat haar aanwezigheid absoluut noodzakelijk is voor het gezin.

Er dient evenwel te worden gesteld dat verzoekende partij een vestigingsaanvraag indiende omdat zij stelde ten laste te zijn van het gezin van haar dochter en zij, door haar betoog waarin zij slechts aangeeft om andere redenen in België te willen blijven, niet aannemelijk maakt dat de vaststelling van het bestuur dat zij niet ten laste is kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.